

bili Slovenci v koraku s časom ali celo pred njim in kje smo gledali druge v hrbet, krepimo svojo in narodovo samozavest.

Zato je članek **Bojana Pograjca**, ki poudarjeno samozavestno, pokroviteljsko in nekoliko grabežljivo pripiše vso zgodovinsko zavest samo in izključno gorskim vodnikom, korak nazaj v razumevanju gorniške ideje. Sam še kako z veseljem prebiram **Lovšínove** »Gorske vodnike v Julijcih«, na poteh v Grintovcih srečujem občutke **Režkovih** junakov iz knjige »Stene in grebeni« in z neskritim občudovanjem spremljam vesti iz slovenske vodniške šole v Manangu. Reči moram tudi to, da na inštruktorskih usklajevanjih z veseljem poslušam izkušnje in znanja slovenskih gorskih vodnikov.

Povem naj, da tudi več kot 1000 volonterskih vodnikov PZS na osnovnih tečajih (pa tudi na izpopolnjevanjih) črpa znanje in energijo naših prednikov ter s pridom in odgovornostjo uporabljamo tudi znanja slovenske gorniške šole, katere najvidnejši predstavniki so (ste) gorski vodniki. Zato je ta del zgodovine skupen nam vsem, postavljanje količkov na robu svojega vrta pa je, upam, stvar preteklosti.

Nauk te zgodbe:

Čprav se zdi, da so drevesa pritrjena samo s koreninami, se zaradi njihovega sekanja trga tudi vez Zemlje z nebom. In ko bomo izgubili tla pod nogami, bodo drevesa ostala tam, kjer so. Korenine so torej pomembne: več jih je, močnejše so.

4. 14 X 8000 ali predavanje v Cankarjevem domu

Z vzponom na Anapurno se je končalo dvajsetletno ob-

dobje slovenskih prvih pristopov na osemtisočake. Obeležitev tega pomembnega obdobja se je zgodila zadnji četrtak v lanskem marcu, ko smo napolnili Linhartovo dvorano in strmeli v številne diase.

Dogodek je in bo ostal pomemben. Zgodovinski torej. Vendar je pozornega poslušalca zmotilo nekaj: Povsod, kjer se je slovenska alpinistična pot srečala s **Tomom Česnom**, je obmolknila. Ne zaradi osuplosti ali zadrege, ki nastopi ob priznanju, temveč zato, ker ga želi zamolčati. Čprav je bila to izvrstna priložnost, da slovenska gorniška organizacija prizna Tomu vzpon in dosežen vrh. To, kar so s svojo izjavo storili slovenski vrhunski alpinisti. Verjeli so Tomu in priznali inštitut gorniške besede. Sprenevedanje, da je šlo samo za predstavitev vzponov na glavne vrhove osemtisočakov, je točno to, kar sem zapisal: sprenevedanje.

Namesto nauka:

Slovenske gornice in gorniki imamo svoj častni kodeks; z vsebino naj bi bil seznanjen vsakdo, ki se zapiše v naše vrste. Po njegovi črki vzgajamo predvsem najmlajše. Toda: tudi beseda je samo beseda. Vse ostalo smo ljudje.

Za konec:

Vsi, ki se ukvarjamo z vzgojo in izobraževanjem mladih, plujemo med čermi uspeha in neuspeha. Sled-njega je manj, če doživimo čim več pozitivnih izkušenj in če ob vzponu doživimo potrditev svoje poti. Pri tem se vsakodnevno srečujemo z zgledom. Žal je iz opisanih primerov jasno, da nam organizacija pri tem ne pomaga prav dosti. Kvečjemu takrat, ko iščemo primere, kako ne bi smelo biti...

KAKO, KDAJ IN ZAKAJ JE PRIŠLO DO ZAMENJAVE IMEN DVEH SOSEDNIH GORSKIH VRHOV

RUŠICA ALI RIGLJICA?

MARTIN ŠOLAR

Divji, težko dostopni vrhovi Martuljkove skupine se raztezajo v dolgi verigi od Rigljice in Rušice na zahodu prek geometrijsko pravilnega in nadvse elegantnega Špika in najvišjega Oltarja (2621 m) do Kukove špice na vzhodu. V to gorsko verigo se zajedata dve ogromni prodnati krcici: Pod srcem in Za Akom. Vodovje druge se zbira v gorski potok Martuljek, ki daje ime celotnemu območju. Gorska skupina Martuljek je bila zaradi izrednega geografskega, alpsko-morfološkega, estetskega in turističnega pomena z odločbo leta 1949 zavarovana kot prirodna znamenitost. Martuljkova skupina sodi med najstarejša zavarovana območja v Sloveniji.

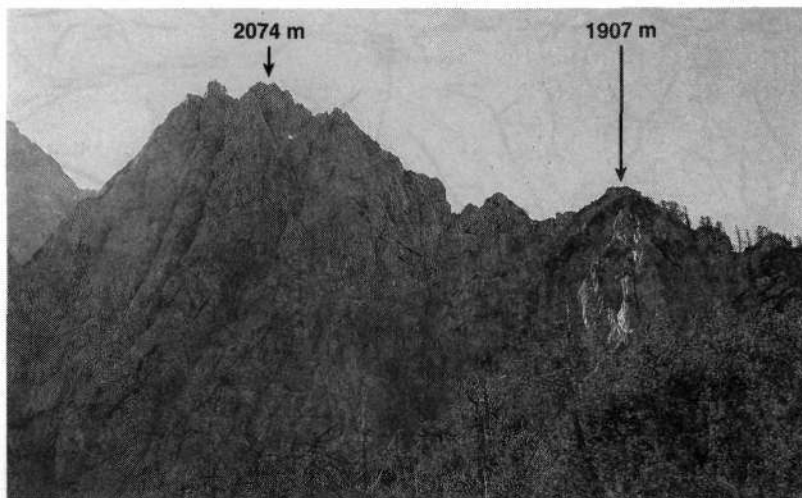
V Martuljku je le malo vzdrževanih in označenih poti; več je lovskih stez. Planinskih koč ni, Za Akom in Pod srcem pa stojita Bivak III in Bivak Pod srcem. Gore Martuljkove skupine so pravi raj za plezalce in tiste gornike z nekaj več znanja, ki jim je ljubo brezpotje in lažje plezanje. Skupina mi je dobro znana, kajti rad hodim v Martuljske hribe. Že v rosnih gimnazijskih letih sem bil zapeljan, ko sta me ata in **Daniilo Sekloča** prvič

privezala na plezalno vrv in smo šli iz Za Aka v Amfiteater in levo ven na Škrnatarico ter po grebenu na Dovški križ. Vsa kasnejša doživetja v teh gorah so se mi globoko vtisnila v spomin, nekatera še posebej — beg pred nevihto z vzhodnega stebra Široke peči, moje prvo srečanje s **Slavcem Svetičičem** v Špikovem grabnu, eden izmed prvih smučarskih spustov po Jugovi grapi v Dovškem križu ali pa poletni obisk Za Aka izpred dveh let. Le skrajni zahodni del skupine mi je bil manj znan.

Prvo nedeljo novembra 1996 sem se v sončnem, za ta čas pretoplem vremenu s prijateljsko odpravil z Jasne proti Kurjemu vrhu. Iskaje prehodov med ruševjem in pečmi smo prilezli še naprej do Rigljice (kota 1911 m, na nekaterih kartah 1907 m). Rigljica je bila torej osvojen, ogledovali pa smo si možnost nadaljnega grebenskega vzpona proti Rušici. Tako sem vsaj mislil še pred štirinajstimi dnevi.

DILEME O IMENIH

Občina Kranjska Gora namerava izdati novo turistično

Koti 2074 m in 1907 m »v naravi«: katera je Rigljica in katera Rušica?

Foto: Martin Šolar

karto občine. Kot je v navadi, smo se pred izdajo zbrali na sestanku vsi tisti, ki lahko prispevamo k oblikovanju in izpopolnitvi take karte. V skupini sem sodeloval kot predstavnik Triglavskega narodnega parka. V razpravi je načelnik GRS Kranjska Gora **g. Kunstelj** med drugim omenil neskladnost med imeni na obstoječih veljavnih kartah in imeni, ki so v splošni rabi med lokalnim prebivalstvom. Osebnost se nagibam k uporabljanju ledinskih, lokalnih imen, resnost in strokovnost dela pa mora biti utemeljena in v primeru sprememb imen tudi uradno potrjena. Pri vladi Republike Slovenije deluje Komisija za standardizacijo zemljepisnih imen, ki je pristojna za morebitno spremembo zemljepisnih imen. Utemeljene vloge je potrebno poslati na naslov »Komisija za standardizacijo zemljepisnih imen, ZRC Slovenske akademije znanosti in umetnosti, Geografski inštitut, Gosposka 13, Ljubljana«.

V javnem zavodu TNP smo lani ob pripravi gradiv za informacijske table pod Vrščem prišli do vsem dobro znane dileme — Prisank ali Prisojnik. Prebivalci Gornjesavske doline tako ali tako prisegajo na Prisank, Trentarji pač ne, saj jim gora kaže mogočna prisojna pobočja. Do lanskega leta se je veliko bolj pogosto (vsaj na kartah) uporabljalo ime Prisojnik. Na našo vlogo je pristojna Komisija za standardizacijo zemljepisnih imen izdala »Mnenje o rabi zemljepisnega imena Prisojnik ali Prisank« (št. 5/1996 z dne 12. 3. 1996), v katerem nam sporočajo, da so se po daljši razpravi sporazumeli in odločili, da je s strogo jezikovnega stališča primernejša raba imena Prisank. Na najnovejšem ponatisu karte Triglavski narodni park 1 : 50.000 bo sprememba že upoštevana.

RIGLJICA JE RUŠICA, RUŠICA PA RIGLJICA

Kranjskogorski reševalci so opozorili tudi na napačno poimenovanje oziroma označevanje vrhov na zahodnem koncu verige Martuljških gora. Kota 1907 m (tudi 1911 m), na kartah in med gorniki — alpinisti veliko bolj znana kot Rigljica, naj bi se pravilno imenovala Rušica, kota 2074 m, Rušica, pa je pravzaprav Rigljica.

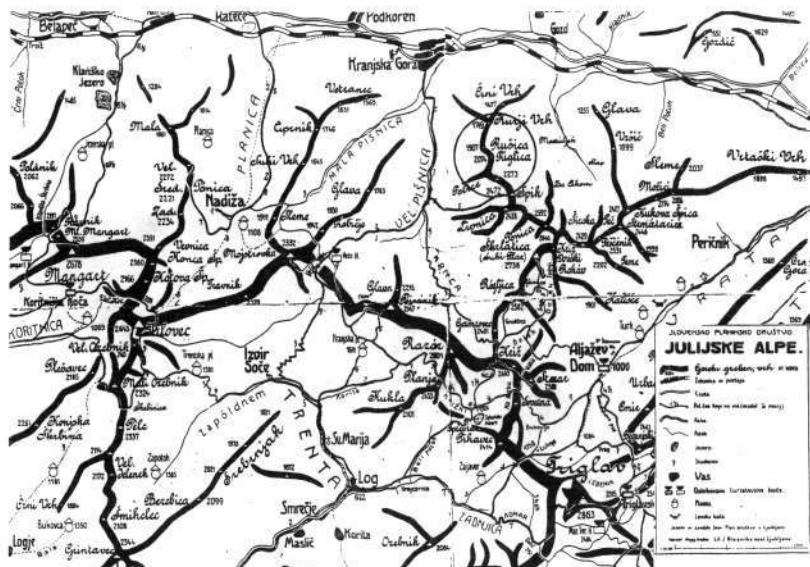
Če ni nič drugega res, je to, da je nižji vrh (kota 1911 m) še precej kosmat in porasel z rušjem, po katerem naj bi imel tudi pravo ime Rušica, višji vrh (kota 2074 m) pa je poln skalnatih rogljev, pod steno na zahodu so riglji, zato naj bi to bila Rigljica.

Stvar me je izredno zagrabila, začel sem brskati in spraševati. Ko sem v Našem alpinizmu (TK Skala, 1932; **M. Kajzelj**) videl enako uporabo imen kot je današnja, sem podvomil v Kranjskogorce. Vseeno sem iskal naprej. Pregledal sem nekaj kartografskega gradiva, del vodniške literature in zelo na hitro stare Planinske vestnike. V nadaljevanju bom skušal kronološko navesti dejstva, ki sem jih ugotovil. Cilj je le eden: ugotoviti bolj pravo ime, ga utemeljeno potrditi na prej omenjeni pristojni komisiji in ga uveljaviti v splošni rabi. Tiste, ki jih tema zanima, prosim za pomoč, saj le moje mnenje in ugotovitve še ne morejo biti končna resnica.

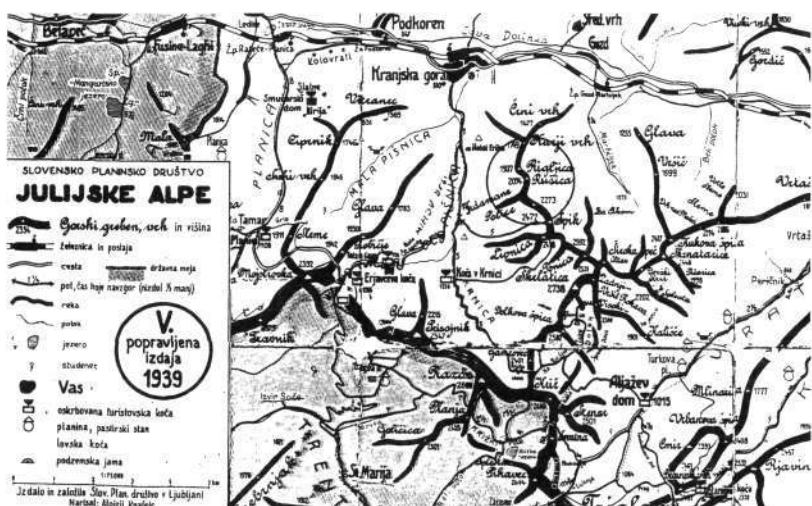
Začel sem pregledovati karte in hitro dobil prve potrditve zamenjanih imen Rušice in Rigljice.

1. Grebenska karta »Zemljevid zdravilišča Bled in okolice«, ki jo je založilo Društvo za povzdigo prometa tujcev na Bledu v merilu 1 : 75.000 (uprabljaj jo je moj stari oče **Franc Šolar** v 4. letniku Gimnazije v Kranju leta 1906 ali 1907) ima v zahodnem delu grebena Martuljkove skupine od Špika severozahodno samo nakazan greben in označeno koto 2350 m Police (verjetno Frdamane police, čeprav je nadmorska višina za približno 60 do 70 metrov previsoka). Zanimivo na tej karti je, da je vrh Dovški križ napisan kot Dovški špik.

2. Slovensko planinsko društvo je leta 1910 izdalo zemljevid Julijske Alpe. S to publikacijo, ki jo je narisal **Alojzij Knafelj**, je SPD začelo svoje delo na novem, pri Slovencih še neobdelanem polju: v izdaji zemljevidov (PV 1910, str. 182). Grebenska karta v merilu 1 : 75.000 (v legendi je napačno napisano 1 : 25.000) je potrdila zamenjavo imen. Kota 1907 m je nedvoumno označena kot Rušica in kota 2074 m kot Rigljica. Ponovno je drugače poimenovana kota 2531 m — Peščenik, danes znan kot Dovški križ.

Sprememba na karti Julijskih Alp SPD: med 1. in 5. izdaja sta gori zamenjali imeni...

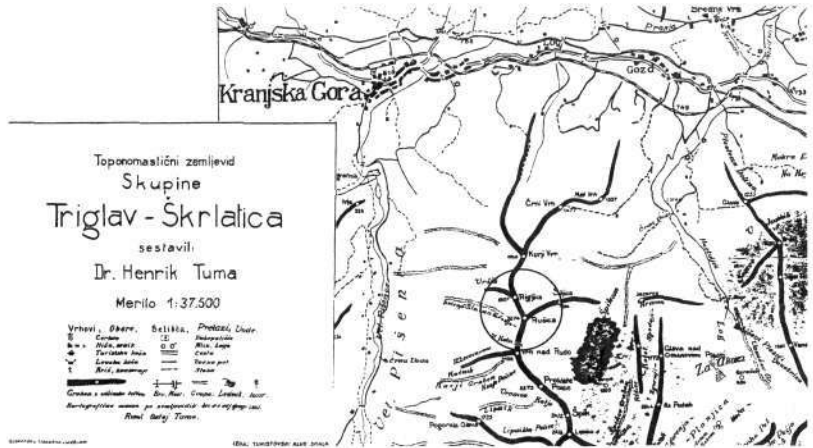
3. Drugo popravljeno izdajo zemljevida Julijske Alpe je SPD izdalo 1923. leta v merilu 1 : 75.000. Tudi na tej grebenski karti je kota 1907 m označena kot Rušica, kota 2074 m pa kot Rigljica. Na tej karti je poudarjeno za Slovence žalostno zgodovinsko dejstvo, saj je v obdobju od leta 1918 jugozahodni del Julijskih Alp spadal pod Italijo.

4. Verjetno v drugi polovici dvajsetih let je Turistovski klub Skala izdal grebensko karto (toponomastični zemljevid) skupine Triglav-Škrlatica v merilu 1 : 37.500. Pri poimenovanju naših dveh vrhov je tu prišlo do zamenjave, razlog ni razviden (kolikor kdo ve oziroma ima dokumente, ki to razlagajo, ga prosim, da se vključi v razpravo). Kota 1907 m je zdaj prvič Rigljica, kota 2074 m pa Rušica. Označen je prvič tudi stranski greben s kote 2074 m proti vzhodu na koto 1896 m (večkrat tudi 1900 m) z imenom Siljica. V grebenu je južno od kote

2074 m prvič imenovana in označena kota 2108 m Vrh nad Rudo. Kota 2273 m je poimenovana Proklete Police (kasneje Frdamane Police).

5. Turistovski klub Skala je leta 1932 založil knjigo Naš alpinizem, ki jo je s pomočjo tovarišev skalašev zbral in uredil **Mirko Kajzelj**. Zemljevide v merilu 1 : 50.000 je narisal **Herbert Drogenik**. Na zemljevidu (v osnovi grebenska karta z že vrisanimi plastincami) št. III. Martuljek za stranjo 144 je kota 1907 m poimenovana Rigljica, kota 2074 m pa Rušica. Kota 1896 m (Siljica) ni imenovana, Frdamane Police (2273 m) pa se prvič pojavijo s tem se danes splošno uporabljenim imenom. Iz dosedaj navedenega lahko z gotovostjo sklepamo, da je do zamenjave imen prišlo med letoma 1923 in 1932.

6. SPD je leta 1939 izdalo že peto dopolnjeno izdajo zemljevida Julijske Alpe, ki se v poimenovanju kot

...vmes pa je izšla karta dr. Henrika Tume; ali je treba na njej iskati izvorni greh zamenjav?

1907 m (Rigljica) in 2074 m (Rušica) ne razlikuje od skalaških kart. Med letoma 1923 (2. izdaja) in 1939 (5. izdaja) sta bili prav gotovo izdani 3. in 4. izdaja zemljevida Julijske Alpe. Teh virov mi ni uspelo pregledati, prav gotovo pa lahko prispevata k natančnejši ugotovitvi časa zamenjav imen.

7. Nemški zemljevid Julijske Alpe založbe Freytag & Berndt iz leta 1939 v zelo dobri topografski karti v merilu 1 : 100.000 še vedno imenuje koto 1907 m Rušica in koto 2074 m Riglica. Njihova karta je torej ohranila sistem poimenovanja obeh vrhov, kakršen je veljal pri nas vsaj še do sredine dvajsetih let.

V kasnejšem obdobju se ni veliko spreminjalo. Navajam le še nekaj zemljevidov iz zadnjega obdobja desetih let.

8. Na vsebinsko dopolnjeni (1985) in leta 1987 tiskani osnovni topografski karti Kranjska Gora (011-2-1) v merilu 1 : 25.000 je koto 1913 m Rigljica, koto 2075 m pa se imenuje Rušica.

9. Turistični zemljevid Kranjska Gora z okolico (tretja izdaja iz leta 1991) v merilu 1 : 25.000 koto 1907 m imenuje Rigljica, koto 2074 m pa Rušica.

10. Na planinski karti Triglavski narodni park 1 : 50.000, ki jo je izdala PZS leta 1995, je Rigljica visoka 1911 m, Rušica ostaja visoka 2074 m.

CELO NAJBOLJŠI POZNAVALCI SO SE MOTILI

Literaturo sem pregledal zelo »počez«. Osredotočil sem se predvsem na vodniško (alpinistično) literaturo. V starih Planinskih vestnikih ni omenbe vrednih (vsaj zasledil jih nisem) zapiskov o Rigljici in Rušici vse do leta 1928. V XXVIII. letniku pa je objavljen prispevek **Pavle Jesih** »Z Martuljka preko Rigljice in Ferdamanih Polic v Kranjsko Goro« (PV 1928, str. 7—9). Gre za opis ture preko še prvotno imenovane Rigljice (2074 m) in Ferdamanih polic do pod Špika. Goro z višino 2074 m, ki jo danes vsi poznamo kot Rušico, tu Jesihova nedvoumno imenuje še Rigljica. **Dr. Henrik Tuma** je v »Imenoslovju (nomenklaturi) Julijskih Alp« (objave v nadaljevanjih v Planinskem vestniku od leta 1928 dalje) zapisal: **Rušica 2074 m**, pod njo na zahod

Rusa Glava, pod njo Rusa Peč, na severovzhod pod 1896 m Siljica; **Rigljica 1907 m**, na zahod pod njo Vršci, pod Rušico in Rigljico Gorenja in Dolenja Slatna, Kurji vrh 1749 m... Pod opombo št. 12 je zapisano, da sta vrhova Rušica in Rigljica na zemljevidu zamenjana (PV 1929, str. 90).

Na osnovi navedenega iz literature lahko sklepamo, da je do zamenjave imenovanja vrhov Rigljica in Rušica prišlo okoli leta 1928 in je to natančnejša določitev obdobja zamenjave, kot je bilo razvidno iz kart (se pa ugotoviti ne izključujeta, temveč druga prvo še bolj natančno določa).

V »Našem alpinizmu« iz leta 1932 (založil TK Skala, avtor M. Kajzelj) je na strani 149 pod M18 Južna stena Rušice (2074 m) opisana tura, ki sta jo Jesihova in Čop opravila leta 1927 in jo je Jesihova opisala v omenjenem članku v PV (razlika je le v tem, da Jesihova še govori o Rigljici, opis v Našem alpinizmu pa se nanaša na isto goro, ki pa je imenovana Rušica).

Leta 1954 je Planinska založba Slovenije izdala knjigo — vodnik »V naših stenah« avtorjev **Igorja Levsteke**, **Rada Kočevarja** in **Mitje Kilarja**. Rušica (2074 m) ima opisano smer prvopristopnikov Jesihove in Čopa (napačen je datum, saj je naveden 29. 6. 1929, tura pa je bila opravljena natančno dve leti prej (str. 57). Pod turo 31 je na isti strani opisana tudi Direktna smer, ki sta jo plezala **Krušic** in **Šilar** leta 1948.

V vodniku »Plezalni vzponi — vzhodne Julijske Alpe« (PZS 1970, **Banovec**, **Kilar**, **Munda**, **Savenc**) pa je zmeda okrog Rušice in Rigljice morda največja. Na straneh 116 do 118 so opisani plezalni vzponi v južni steni Rušice (2074 m), od strani 119 do 122 pa smeri v Rigljici. Do tu je vse lepo in prav, ko pa si v slikovni prilogi ogledamo sliko 25: Rušica — južna stena, in sliko 26: Rigljica — severno ostenje, je lepo razvidno, da gre v bistvu za eno goro z najvišjim vrhom — koto 2074 m. Z juga jo v vodniku imenujejo Rušica, s severa pa Rigljica. Skrajni severovzhodni vrh je koto 1896 m — Siljica.

Tudi morda najboljšim poznavalcem severozahodnega dela Martuljkove skupine (mednje prav gotovo sodi v 151

prvi vrsti **Uroš Župančič**) ni povsem jasno imenovanje Rušice in Rigljice. Življenjsko gorniško delo Uroša Župančiča je pot Planica — Pokljuka, ki nekako obkroži tudi celo Martuljkovo skupino. V številnih opisih njegovih tur, objavljenih največ v PV, ni veliko o Rušici ali Rigljici. Leta 1978, potem ko je Uroš skupaj s prijateljem **Dušanom Vodebom** idejno izpeljal in označil pot PP, je AO Matica uredila (**J. Ulčar**) majhen, preprost vodniček po poti Planica—Pokljuka. V opisu III. etape od Slemena do kočje v Krnici so prvič omenjeni razgledi na martuljške gore z Rigljico, Ruso pečjo, Frdonjami in Špikom. Gre za pogled s sedla Vavovje severovzhodno od Robičja. Rigljica je v tem primeru gora z vrhom 2074 m (kota 1907 m je v tem pogledu povsem neizstopajoča), koto 2108 m (na kartah Vrh nad Rudo) pa Uroš imenuje Rusa peč ter Frdamane police in Špik. Rušica ni omenjena. V nadaljevanju še enkrat opiše razgled na Kurji vrh, Rigljico, Frdamane police, Špik etc.

Kako je nastalo pogorje Rocky

Pogorje Rocky v Združenih državah Amerike je preveč v notranjosti, da bi bilo posledica jedkanja kopnega in pogrezanja celine v ocean. Medtem ko je Himalaja nastala tako, da se je indijska plošča zaletela v azijsko, geologi v tem delu ZDA niso odkrili sledov trka med celinami. Vse kaže, da sta dva znanstvenika zdaj naposled le razvozlala uganko.

Julie Maxson iz Carleton Collega v Northfieldu trdi, da se je pred 90 milijoni let skupina otokov, podobnih Indoneziji, zaletela v Severno Ameriko. Ob dotiku jih je odneslo naprej, takrat so oblikovali obalo današnje Britanske Kolumbije. Maxsonova in **Basil Tikoff** z univerze v Minnesoti menita, da je bil ta trk s Severno Ameriko dovolj močan, da je pognal kvišku Rocky Mountains.

Že dobro desetletje se geologi strinjajo, da je pred 250 milijoni let obale Britanske Kolumbije, imenovane Wrangelia, sestavljala velika veriga otokov. Ta veriga je trčila ob Severno Ameriko pred 90 milijoni let in se ustavila na sedanjem položaju pred 40 milijoni let.

Do pred kratkim so menili, da je prišlo do trka na sedanjem položaju Wrangelia. Geologi iz Minnesote pa menijo, da je prišlo do trčenja bolj na jugu. Do tega spoznanja so prišli s primerjavo študij Maxsonove in Tikoffovih meritev v južni Sierri Nevadi in Kaliforniji. Po podobnosti skalnatih struktur so sklepali, da so se otoki zaleteli v Ameriko na mestu, kjer je danes Baja California v Mehiki.

Do trčenja otokov naj bi prišlo pred 97 milijoni let. Posledice trka so nato nekaj milijonov let krhale premikajoče se otoke, zaradi česar se je njihova površina zmanjšala za polovico.

Pred 85 milijoni let so se otoki začeli pomikati proti severu. To se je zgodilo potem, ko se je zemeljska plošča, ki jih je potiskala proti vzhodu, razcepila. Južna polovica se je pogreznila pod Severno Ameriko, severna polovica, imenovana plošča Kula, pa se je začela premikati proti severu. Verigo otokov je stisnila ob obalo in jo porivala navzgor. Po mnenju Maxsonove je ta kompresija oblikovala pogorje Rocky pred 85 do 55 milijoni let in ga dvignila med današnji Wyoming in Colorado. Premikanje otokov na zahodni obali sta znanstvenika postavila v čas, ko so v notranjosti današnjih ZDA bruhali vulkani. Delovanje naj bi bilo povezano.

Pot PP v IV. etapi vodi iz Krnice v Martuljek in Za Ak. Preči zahodna pobočja naših vrhov in prispe na Kurji vrh. Imenovanje vrhov ostaja enako: Frdamane police, Rusa peč, Rigljica, Kurji vrh (gledano od juga proti severu). Naprej nas pot vodi okrog Kurjega vrha po lovski stezi v krnico pod severno ostenje Rigljice (gora s koto 2074 m). Pri opisu poti na martuljški strani pa končno srečamo tudi Rušico. Uroš Župančič misli spet na goro z višino 2074 m, le da jo tokrat gleda (v resnici PP preči vzhodna pobočja gore, če pa smo še natančnejši, pot preči najprej na vzhodu Siljico, nato pa na južni strani danes imenovano Rušico) z vzhoda in juga. Enako imenoslovje uporablja kasneje pri ponatisu vodnička PP tudi Dušan Vodeb (1989).

V seriji malih plezalnih vodničkov po območjih je leta 1986 izšel v sodelovanju s Planinsko založbo PZS plezalski vodniček **Igorja Mezgeca** »Martuljek«. Že v uvodu je avtor navedel zatikanje pri imenoslovju ob Rušici in Rigljici. V nadaljevanju vodnika so na straneh 61 do 72 opisani vzponi v južni steni Rušice (2074 m) in Rigljice, za katero avtor ne navaja višine. Višina je spet 2074 m, saj ob vrhu, ki se v tem času imenuje Rigljica, na kartah najdemo višino 1907 m (redkeje 1911 m ali 1913 m). Gre torej za povzemanje »napake« iz plezalnega vodnika iz leta 1970. Ob tem bi rad pripomnil, da v vrhu gore s koto 1907 m pravzaprav ne more biti in ni plezalnih smeri; rušnata in skoraj do vrha z macesni poraščena gora je vmesni del na grebenu med Kurjim vrhom in vrhom s koto 2074 m — Rušico ali Rigljico.

Rušica oziroma Rigljica sta predvsem predmet plezalnih, alpinističnih vodnikov. V planinskem vodniku »Julijske Alpe« (PZS, izdaja 1992, **Tine Mihelič**) so na strani 182 pod številko 642 omenjeni tudi vrhovi, ki se nizajo severozahodno od Frdamanih polic. Imena in višine (Vrh nad Rudo 2108 m, Rušica 2074 m in Rigljica 1911 m) so enaki kot na vseh zadnjih kartah.

KAKO IN ZAKAJ JE PRIŠLO DO ZAMENJAVE?

Zavedam se, da sem dregnil nekam, kjer bo še veliko razprav. Predvsem med mlajšim rodом plezalcev je južna stena gore z vrhom 2074 m (Rušica) zelo priljubljena, v njej so pomembne in zelo težke smeri. V širši slovenski gorniški javnosti je Rušica uveljavljen vrh, ki sodi med najtežje dostopne dvatisočake pri nas. Iz navedenega pa je tudi zelo jasno, da gre v največ primerih zamenjave Rušice in Rigljice za imenovanje ene gore z dveh različnih strani, kar pravzaprav sploh ni redkost.

Želim si razprave, argumentov in dopolnil, saj bi rad, da skupaj pridemo do konca.

Navedenih podatkov ne bi mogel zbrati brez bogate domače knjižnice in arhiva, ki ga skrbno ureja moj ata **Marjan Šolar**. Zavedam se tudi pomanjkljivosti svojega pisanja; vseh virov nisem imel na voljo, potrebno je opraviti tudi pogovore z domačini, gorniki, reševalci in lovci. Tudi boljši poznavalci del dr. Henrika Tume bodo morda imeli odgovor. Osebnost njegovo delo, povezano z gorništvom in gorami, izredno cenim. Vse se zdi, da je do zamenjave imen vrhov Rušica in Rigljica prišlo prav v obdobju izdaje njegovega dela »Imenoslovje Julijskih Alp« (1928).